

FOTO B.Krūmiņa

JAUTRS UN SPORTISKS ĢIMENES PASĀKUMS

Pārvietojoties pa tehnikuma teritoriju pirmsdienas vakarā, senās muižas pagalma romantisko klusumu iztraucē mežonīga aurēšana un kliegšana, pa starpai saklausāmi vaidi, elsas un nopūtas. Traucos raudzīt, vai nav nepieciešama mediķu iejaukšanās. Mana traušlā preses pārstāvja psihe nebija gatava tam, ko ieraudzīju. Deviņas komandas, kuru dalībnieki sakāpuši cits citam uz kakla, cenšas noturēties uz vienas vārgas, neaizsargātas avīzes lapiņas. Tik barbarisku izturēšanos pret preses izdevumiem (kaut arī tas bija tikai „Latvijas Vēstnesis”) vēl nebiju redzējusi, ja neņem vērā ķemertiņu pie omes laukos.

Mani izmisīgie mēģinājumi noskaidrot, kas te notiek, nevainagojas panākumiem, neviens no klātesošajiem vērotājiem nezina atbildi. Pat Kirmušku Jānim nav sakarīga izskaidrojuma notiekošajam. Komandu pārstāvju emocionālais noskaņojums tuvojas afekta stāvoklim, tādēļ neuzdrošinos viņiem tuvoties bez izšaujamu trankvilizatoru arsenāla.

Tiek dots rīkojums komandām ievēlēt vislabāko cietušo, kurš būšot jāpārvieta uz slimnīcu. Tātad

barbariska izturēšanās pret visiem un visu! Tiek pielietotas apšaubāmas metodes uzvarētājkomandas noteikšanā – fotofinišs uz intuīciju bez fotofiniša. Sākam nojaust, ka aktivitātei ir kāds sakars ar sacensību. Parasti, kur sacensība, tur sports, bet nākamā aktivitāte sagrauj visus manus priekšstatus. Dalībniekus sāk barot ar ķiršiem un kauliņus liek spļaut uz šķīvīša. Tiesa gan, tas jādara ātri un precīzi. Jau pieminētā afekta stāvokļa dēļ dažs komandas dalībnieks kauliņu izspļauj ar visu mēli. Par to, vai tā tika savākta atpakaļ, prese ziņu nav.

Atrācijas „Vērtīgās olas” nosaukums izsauc jūtamu rezonansi vīriešu kārtas dalībnieku vidū. Pasākuma vadītājs Sandijs Baškevics, skaidrojot atrakcijas norisi, teic, ka būšot jāmēģina izdarīt tas, ko ar olām parasti nedara. Nejaušība vai likumsakarība, ka šajā atrakcijā par komandas kapteinēm pieteicās būt pārsvarā meitenes...

Mežonīgajā sacensībā uzvarēja komanda „Mazie, stiprie, visuvarošie”. Pēc svinīgās apbalvošanas ceremonijas lūdzu uzvarētājus sniegt nelielu interviju. Paspēju uzdot tikai vienu jautājumu: „Kā jūs jūtaties?” Atbildes sekoja cita citai: „Lieliski, fantastiski,

aizraujoši, kolosāli!” Tālākais turpināja šokēt - komanda „Mazie, stiprie, visuvarošie” sāka uzdot jautājumus un sniegt atbildes paši sev. Noskaidrojās, ka lielākā daļa komandas ir no Jelgavas un/vai Ķekavas, komandas kopējais vecums ir 180 gadi, vidējais vecums 22,5gadi, kas arī esot panākumu ķīla. Komanda šim pasākumam esot trenējusies visu gadu (*informācijas ticamības koeficients sarūk līdz minimumam*) Un pārējām komandām uzvarētāji novēl „trenēties ABAS DIVAS reizes”. Komandas sastāvā: Austrā, Elīna, Raivis Apsīši, Paula, Krišs Baškevici, Edgars, Haralds, Edmunds Barkāni.

Komandu kopvērtējums:

- 1.vieta „Mazie, stiprie, visuvarošie”
- 2.vieta „Bez nosaukuma”
- 3.vieta „4x4”
- 4.vieta „Ezīši miglā”
- 5.vieta „Varavīksne”
- 6.vieta „Bagiji”
- 7.vieta „Čiekuri”
- 8.vieta „Karuselis”

Gundega Drava

DIENTAS NORISE TREŠDIENA, 23.JŪLIJS

7:45-9:00 Celšanās, ķermeņa un gara atmodināšana

9:00-9:30 Brokastis

9:40-10:10 Dienas tēma «Tēvu tēvi laipas meta» un TV

10:20-12:45 Rīta ievirzes

13:00-13:45 Pusdienas

14:00-16:30 Pēcpusdienas ievirzes

16:45-18:45 Pievakares ievirzes

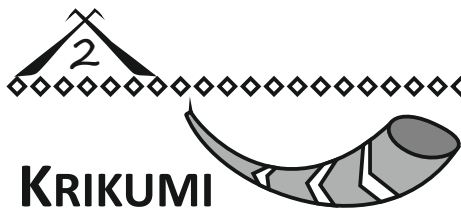
19:00-19:45 Vakariņas

20:00-21:30 Brīvais mikrofons (Kultūras un sporta centrā)

21:30-22:00 Vakara dziesma, pasaciņa mazajiem

22:00-23:00 Vakara viesis / danči

23:00-... Danči, nīkšana

KRIKUMI

Arī šorīt Pakalnu Taurētājs necik neizcēlās nedz ar oriģinālu tonkārtu, nedz izpildījuma kvalitāti. Dažādas pārdomas raisās, klausoties Taurētāja performancē. Piemēram, vēlme citēt klasiķi: „Šurp tauri! Ciet klus! Tu glābsi sev dzīvību!”. Samiegojusies leva Kalniņa pēkšņi atceras, ka mašīnā viņai ir mīklas rullis (bail iedomāties, kas vēl viņai ir mašīnā).

Rotkalšanas ievirzē meitenīte, tikusi pie pulējamās ripas, par spīti norādījumiem turēt rotīņu stingri abās rokās, vieglprātīgi tura savu rotu ar vienu roku. Blakus stāvošais puisītis aizrāda: „Turi ar abām rokām, citādi mums būs pierēs caurumi un mēs pie tā nebūsim vainīgi!”

Lūgums kopmītņu 5. stāva iemītniekam neturēt ledusskapī savus pērn aizsaulē aizgājušos mājdzīvniekus. Ar sērām par aizgājēju var dalīties, arī ieliekot sludinājumu avīzē.

Smiltene 3 x 3 ir īpaša ar to, ka nīcējiem veģetāriešiem ir piešķirts atsevišķs galds. Ir versija, ka veģetārā nīkšana nav nekas cits kā veģetēšana.

APVĀRSNIS

Tiekamies ar „Smiltene piens” vadību

Rīt, 23. jūlijā, laikā no plkst. 16:45 līdz 18:45 „Apvārsnī” tikšanās ar piena pārstrādes uzņēmuma A/S „Smiltene piens” padomes priekšsēdētāju Gitu Mūrnieci un uzņēmuma valdes priekšsēdētāju, izpilddirektori Ilzi Bogdanovu. Viņas stāstīs par vienu no vecākajiem Latvijas piena pārstrādes uzņēmumiem, ražošanas niansēm un Latvijas piena industriju. Tikšanās laikā rādīs filmu par „Smiltene pienu” 100 gados, būs sarunas un kokteiļu degustācija.

Pasākums notiks tehnikuma zālē.

FOTO D. Kļanska

SMILTENE 3 x 3 ZĪME NO BĒRZA RIPĀM

Smiltene 3 x 3 zīmes ideju ierosināja nometnes vadītājas Ineses Grīnvaldes māsiņa Agita Akmentiņa. Dzīvē to radoši īstenoja Sannija un Madars Kalniņi. Sannija stāsta, ka materiāli zīmei sarūpēti vīra uzņēmumā SIA „Rostes”, bet Sannijas ieceres par zīmi praktiski īstenojis Madars. „Pamatnei pati tonēju zilo krāsu, lai tā iespējami tuvāk atbilstu Smiltene simbola – rudzupuķes – tonim. Savukārt bērza ripas simbolizē Smiltene pakalnu

baltās bērzu birztaļas. Zīme ir mūsu sveiciens no Rūjienas Smiltenei,” stāsta Sannija.

Izsludinām konkursu nometnes dalībniekiem. Saskaitiet, no cik bērza ripām darināta 3x3 zīme. Precīzākās atbildes autoram – balva. Atbildes iesūtīt e-pastā daiga.klanska@inbox.lv vai 29 808 301 ar norādi 3x3 zīme.

Daiga Kļanska

PIRMAJĀ ZAGLĪ UZVAR EDMUNDS BARKĀNS

Svētdienas vakara dančos par pirmo zagļa uzvarētāju kļuvis jelgavnieks Edmunds Barkāns. Viņš dančos iegriezies, nākot no nīkšanas, kur bija viens no brašākajiem dziedātājiem. Edmunds cīnījās un notvēra Esteri Feldhūni, kurai šis bija pirmais „Zaglis”. Sveicam!

Suminām Mariju Paulu Romanovsku vārda dienā!

VAKARA VIESIS

Rīt, 23. jūlijā, laikā no plkst. 22:00 līdz 23:00 tikšanās ar dzejnieci Kornēliju Apškrūmu, kura sāks rakstīt dzeju kā atbildi iztēles trūkumam tradicionālajā saskarsmē. Mūža garumā dzeja kļuvusi par Kornēlijas instrumentu, ar kuru viņa ironiski, dziļi un ar garšīgu humoru raksta par sev tuvām tēmām. Šovakar pie ugunsкура būs kopā sarunā ar dzejnieci. Viņa stāstīs par Smiltēni, dzeju un dzīvi. *Tikšanās notiks ārā pie ugunsкура ēdnīcas ēkas galā.*

VĒLME APTVERT NEAPTVERAMO jeb latviskie godi tradīcijas un rituāli

Iesākot nodarbību „Latviskie godi, tradīcijas un rituāli”, ievirzes vadītāja Inese Krūmiņa aizdedz vaska sveci un lūdz sanākušos dalīties tajā, kādēļ viņi ir izvēlējušies šo ievirzi un ko sagaida no tās. Seko cita pēc citas brīnišķīgas atbildes, piemēram, ka godi, rituāli un tradīcijas ir tas, kas ir palīdzējis svešumā dzīvojošajiem tautiešiem kopt un nepazaudēt savu latvietību. Agris no Kandavas saka, ka vēlas noskaidrot, ko īsti nozīmē rituāli praksē, jo teorētiski lasīts ir daudz, taču rakstiskie avoti nesniedz pietiekami gana informācijas, kā to darīt praktiski. Reiter` Līga vēsta, ka vēlas pavadīt laiku starp savējiem un paskatīties, ko jaunu Inese ir uzzinājusi. Uz to Inese apsola, ka ar „skatīšanos vien nebūšot līdzēts, būšot arī jāstrādā”. Vēlāk pierādās, ka šie vārdi nebija tik tāda tukša runāšana vien. Tikām gan dziedināti (no vārda „dziedāt”), gan kustināti rotaļā, lai pienācīgi atvilktu elpu. Izskan doma, ka

daudziem ir zināms, kas jādara rituālos, taču trūkst izpratnes kāpēc. Atbildes uz šiem un daudziem citiem jautājumiem ir nākuši gūt ievirzes dalībnieki, kuru ir krietns pulks.

Dažam par pietiekamu motivāciju izvēlēties šo ievirzi ir bijusi Ineses Krūmiņas personība – „Vienalga ko, ja tā ir Inese Krūmiņa”, (*Redakcijas piebilde - Mīļais cilvēk, domā ko runā!*). Inese stāsta, ka nodarbībās centīsies palīdzēt „aptvert neaptveramo”, proti, aptvert intuitīvās lietas, tās paskaidrojot racionālajam saprātam.

„Runāsim par lietām, kas ir lielākas, nekā prāts tās spēj aptvert,” saka Inese,

piebilstot, ka nodarbībā tiek piedzīvots, kā pamostas intuīcija, kad tiek atslēgts racionālais prāts meditējot, dziedot.”

Par kopā sanākušajiem ļaudīm Inese saka: „Mums ir līdzīga iekšējā vibrācija, neatkarīgi no tā, vai mēs spējam to formulēt. Mēs esam drīzāk sajūtu, nevis domu biedri.”

Gundega Drava

FOTO B.Krūmiņa

DOMAS IR VISSMALKĀKAIS UN VISRUPJĀKAIS INSTRUMENTS

Pirmdienas Vakara viešņa bija **Sannija Kalniņa**, kura stāstīja par kosmosa daudzdimensionālo uzbūvi, citām civilizācijām un to, kā materializēt savas domas. Lūk, dažas no vakarā dzirdētajām domām:

- Katrs piedzimst tieši tur, kur viņam jābūt, lai iegūtu to pieredzi, kāda viņam šajā dzīvē jāiegūst. Dzīve uz zemes ir rāmītis, kurā cilvēks tiek ielikts, lai sasniegtu to, ko vajag.
- Cilvēka DNS sastāv no 12 stāviem. Kad piedzimstam, cilvēks paliek tikai 3 stāvu līmenī. Līdz 7 gadu vecumam cilvēks dzīvo ar jūtu un emociju pasauli, tāpēc līdz šim vecumam iegūtā pieredze ir ļoti svarīga.
- Katram ir izvēle, kā dzīvot savu dzīvi. Jāprot tikai uzticēties sev. Emocijas ir indikators, kas vēsta, vai notiekošais ir pareizā izvēle. Tās ir cilvēka ķermeņa ķīmija, kurai jāuzticās.

- Mūsu domas ir vissmalkākais un visrupjākais instruments, kāds vien uz zemes ir iespējams. Tas, pie kā tās kavējas, atklājas cilvēka dzīvē. Pietiek ar 17 sekundēm, lai vajadzīgā brīdī domātais piepildītos. Taču tā ir mūsu atbildība, kas ar mums notiek. Dzīves „lidojuma” augstums ir atkarīgs no mūsu domu augstuma. Jo ilgāk mēs varam noturēt savu domu fokusu uz pozitīvā viļņa, jo augstāk sevi attīstām. Bailes ir uzmundrinājums uzbrucējiem.
- Domas var trenēt. Pozitīvā domāšana ir apzināts darbs, tādējādi scenārijs fiziskai nākotnes manifestācijai ir daudz pozitīvāks un rezultāts – patīkamāks.
- Gaišreģi un cilvēki, kuriem ir kādas spējas, ir varējuši „atslēgt” augstākās frekvences un tikt klāt cilvēku DNS ierakstītajām spējām, kas vairumam ir liegtas.

- Kosmosā neesam vieni.
- Pasaulē nav nejaušību. Viss ir pieredzes gūšanai.
- Neviena no šīm atziņām nav uzskatāma par absolūto patiesību. Katram ir iespējas dzirdēto interpretēt.

Ieva Kalniņa

KRIKUMI

Nīkšanā Manfrēds pasūta dziesmas, bet, jautāts, kāpēc pats nedzied, viņš cēli atbild: «Man ir balss lūzums.»

Nīkšanā Siliņam, kādu brīdi sēžot pie veģetētāju galda, radās atmiņas traucējumi. Kleopatra cer, ka īslaicīgi. Kā tas izpaudās? Dramatiski! Viņš taujāja Kirmuškam pēc telefona numura, kaut, izrādās, ka 3 x gadā zvana no Austrālijas, lai pasveicinātu Kirmuškas sievu Lailu.

MĒS BILDĒS

FOTO B.Krūmiņa

Otrdiena, 22.jūlijs

GARĀM/APKĀRT/CAURI GĀJĒJA PIEZĪMES

Ieeju jostu aušanas ievirzē pie Baibas Ķesteres. Tā ir dāma, kura iepazīšanās vakarā solīja, ka palīdzēs Pakalnu Taurētājam uzaust jostu, lai viņš var piesieties pie koka un nenokrīt zemē. Redzu, ka ievirzes dalībnieku interese tiek piesieta ar materiāliem par latviskajām zīmēm, iespēju katram pašam uzzīmēt savas jostas rakstu un uzaust to. Visi tā iegrimuši darbā, ka negribu traucēt ar sadzīviskiem jautājumiem par to, kāds iecerēts darba rezultāts. Visiem ir interesanti. Gribētu jau palikt, bet vēlos redzēt, kas notiek arī citur.

Animācijas meistarību darbnīcu „Abi divi” vada abi divi animatori: Ilze Ruska un Uldis Ulmanis. Te notiek tik intensīva ideju ģenerēšana, ka darbnīcas nosaukumu atšifrēju kā „Azartiski Bezgalīgas Idejas/ Daudz Interesantas Vērtīgas Informācijas”. Telpa ir stāvgrūdām pilna ar

azartiskiem jauniešiem, kuri katru viņiem iedoto ideju var turpināt un pārvērst par pirmajiem animācijas filmas kadrējumiem. Te norisinās darbs bez dzēšgumijas, jo katra ideja ir vērtīga un pareiza, tālāk attīstāma un papildināma.

Etnogrāfisko brunču šūšanas ievirzē pie Ingas Ķesteres ir pašiem savs bērnu stūrītis. Smiltēnieši Linards Landsmanis (7 gadi) un Emīls Tarass (6 gadi) man palabo, sakot, ka tas esot jauniešu stūrītis. Kamēr mammas šuj brunčus, abi jaunieši turpat ar mani aprunājas. Ne bez lepnuma Linards saka, ka nevar vien sagaidīt, kad atkal būs jāiet uz skolu. Trīs mēneši mājās – tas ir garlaicīgi, tādēļ viņš priecājas, ka var piedalīties nometnē. Izrādās, ka te ir jauki, jo var būt kopā ar ģimeni. Šie vārdi, kurus saka septiņgadīgs cilvēks, ir aizkustinoši, jo teikti no sirds.

Ieejot 3x3 teātra ievirzē pie Lailas un Jāņa Kirmuškā, kļūstu par liecinieci vismaz trim drāmām – kaut kas, kam nokavēju sākumu, tiek lēnām atrisināts, kaut kas ir nozagts un viens ir beigts. Par laimi, tas viss uz skatuves un ieviržu vadītāju radošā kontrolē. Te no skatuves dzirdu interesantu ģeogrāfisku topogrāfisku adreses apzīmējumu – Smiltēnē, tajā vienā dzeltenajā mājā.

Ieva Kalniņa

STĀSTS PAR CIMDU JETIŅU

Pirmdienas Apvārsnī viesojas jelgavniece Elīna Apsīte, kura stāstīja par Jeti Užāni – cilvēku, kurš prata sadzīvot ar fiziskām nepilnībām un radīt cimdos, kas joprojām uzskatāmi par augstvērtīgiem mākslas darbiem. Cimdu Jetiņa ir Elīnai tuvs cilvēks, tāpēc klausītājiem tiek piedāvāts emocionāls atmiņu stāstījums.

Jetiņa stāstīja par saviem cimdiem. 80.gados tas bija būtiski, jo viņa stāstīja par latviskajām zīmēm. Cilvēki tajā laikā maz ko zināja. Viņai bija vismaz 3 zīmju cikli: zemes, debesu un svētku zīmes. Skaistākie cimdi pašlaik ir Vēstures muzejā un Brīvdabas muzejā. Elīnas kolekcijā, ko viņa mantoja pēc Jetiņas aiziešanas, skatāmi ne tikai cimdi, kuros spēlējas gan krāsas un raksti, gan stāsti un atmiņas. Savi stāsti ir par cimdos ieadītiem Lielvārdes jostas rakstiem, kuros atpazīstami Melnā bruņinieka, Lāčplēša, Spīdolas motīvi, krāsas no I.Ziedoņa un A. Sakses pasakām, ir V.Purvīša gleznas „Pavasaris” motīvs. Ir cimdi ar ķeltu, zviedru, somu, igauņu rakstiem un cimdi, kas veltīti Soltleiksitijas olimpiskajām spēlēm un portreti. To,

ko redzēja apkārt, mēģināja ieadīt cimdos. Kā māksliniece viņa sāka sevi pierādīt 50 gadu vecumā. Kad nebija vairs noderīga brāļiem, Jete sāka radīt savus cimdos, ieadot tajos latviskās zīmes, kuru nosaukumi nereti tiek aizmirsti, - cūkactiņas, cirvīši, blusiņas. Adījusi arī cimdos vairāku meitu pūriem, par to saņemot dziju kamolišus.

Līdzīgi kā Z. Mauriņa, arī Jetiņa augstu vērtēja baltās krāsas nozīmi un skaistumu. No vecmāmiņām viņa mantojusi eleganci krāsu izjūtās: skaists ir tikai melns, balts un pelēks, bet raibie raksti prasa ļoti niansētus krāsu salikumus.

No kurienes Jetiņai, kura skolā nav mācījusies bērnībā pārslimotās kaulu tuberkulozes dēļ, tik daudz zināšanu? Viņa mācījās no savām vecmāmiņām, vēlāk arī ļoti daudz lasīja un, dzīvojot sanatorijā, mācījās no skolotājām, kuras brauca no Kaučminde mācīt meitenēm rokdarbus.

Ar savu dzīvi Jete pierādīja, ka cilvēka iekšējais augšanas prieks ļauj augt jebkādā augsnē. Viņai nemitīgi gribējās sevi pierādīt. Liktenis bija lēmis Jetiņai smagu fizisko, bet cēlu un gaišu *dvēselisko mūžu*. Viņas dienasgrāmatās atklājas jutīga un redzīga dvēsele, kura tagad iepazīstama Jetiņas cimdos.

FOTO B.Krūmiņa

Te ir tikai dažas no Jetes Užānes dzīves atziņām. Sevi ir jāaudzina. Tu nevari prasīt no otra, ja neklausī sev pats. Tikai karaļi un bagātie var dāvināt, pārdot var katrs. Mums nav atvēlēti ne simts saules apgriezieni; kāpēc mēs nevarētu pilnībā izbaudīt to brīdi, kad esam tajā vietā, kur katrs esam. Bez melnās stundas mēs arī balto neiepazītu. Zemi ar debesīm savieno svētki.

Jetes Užānes dzīvi var raksturot ar tautasdziesmu, kuru Apvāršņa klausītājiem nodzied Elīna kopā ar meitām:

Darba māte, Laimes māte
Abas vienu ceļu gāja:
Darba māte darbu dala,
Laimes māte aizmaksāja.

Ieva Kalniņa

NEJAUŠI DZIRDĒTS

Krišjāņa Santa ievirzē

Puisis konstatē: „Mana izelpa ir garāka par ieelpu!”

Meitene satraukta: „Tātad tu zodz mums skābekli!”

Daiga Rokpelne: „Tik ilgi dzīvoju, bet tikai tagad uzzināju, ka man ir zarnu kauls un mugurkauls beidzas galvā?!”
Kleopatra: „Tiešāāām! Man arī???”

Krišjānis aizrāvēs dod komandu: „Paceļam labo roku un nolaižam kreiso galvu”

Krišjānis: „Mēs tagad ieņemam tādu kā mērkaķa pozu...”

Daiga Rokpelne: „Un tas būs tas, pie kā mēs nonāksim caur tavu ievirzi?!?”

Mīļlietiņu darināšanas ievirzē noklausīts teikums: „Es esmu tik stingri satamborējusi un nevaru vairs dupsī iebāzt riekstu.”

CAURI GADIEM (SKRUNDĀ UN APGULDĒ)

Kā jau solīju, aizvedīšu jūs cauri gadiem atpakaļ uz manām 3x3 nometnēm. Otrā mana nometne bija **2002. gadā Skrundā**, kuru vadīja Daiga un Aldis Bitenieki – vadītāji, kas visu paveic it kā nemanāmi, bet perfekti. Protams, manas atmiņu ainiņas ir pilnībā subjektīvas, bet ļoti spilgtas, tāpēc vēlos ar tām padalīties.

Toreiz viss sākās iepazīšanās vakarā mazā plavā ar atraktīvām rotaļām. Traks var palikt – Purciems (Agrita Krieviņa) ar visu ieģipsēto kāju lidoja pa gaisu, ieviržu vadītājiem piepalīdzot. 3x3 nometnes ir ļoti cilvēcīgas, tajās vari ne tikai sastapt, apskatīt, bet arī uzrunāt tādus interesantus cilvēkus, kurus ikdienas dzīvē nesatiksi. Vajag piemēru? Lūdzu!

- Austris Grasis ar savu atmodas laiku dziesmu „Zeme, zeme, kas tā zeme”. Kur tu vari kopā ar viņu uzdziedāt plecu pie pleca?
- Aktieri Jānis un Laila Kirmuškas. Laila mani grimēja, bet Jānis dancināja. Oho – dejoju tango arī ar pašu Uldi Siliņu! Viņš gan to neatceroties, bet neticiet!
- Pats neprezidents Andris Bērziņš kā Henrijs VIII nometnē bija ciemos ar visām savām sešām sievām.
- Manfrēds Zīverts – vienkārši jauks un nesavtīgs ārzemju latvietis. No ASV, tolaik tikai 78 gadus jauns.

Kad vēl arhibīskaps Jānis Vanags ir mērojis ceļu uz Kuldīgu, lai svētītu visus nometniekus? Nepārspriežot 3x3 nometnes būtību, par ko mēs visi zinām, tā ir vieta, kur vari satuvināties, uzzināt daudz jauna un veidot interesantas un aizraujošas lietas. Skrundā iepazīnos ar Marutu Lūkinu, kura deva ieskatu dievturības vēsturē, tagadnē, nākotnē, un Dzidru Šteinbergu, kas pārliecināja iestāties „Baltmaizes nīdēju partijā”.

Katrā nometnē viena diena ir veltīta tās vietas ļaužu un apkārtnes iepazīšanai. Tā kā Skrundas nometnes vadmotīvs bija karavīru tēma, tad, protams, bijām

vienā no mūsu tautas svētvietām „Airītēs”, kur par Tēvzemi krita pirmais Latvijas karaspēka pavēlnieks pulkvedis Oskars Kalpaks.

Skrunda tieši personīgi man ir zvaigžņota vieta, jo tur uz lielās kluba skatuves visas pilsētas priekšā publiski piedzima Kleopatra (reta suņu sugas jauktenīte, runā, ka neklausu komandām, bet tā nu gan nav), kurai kūmās stāvēja lielais Uldis Siliņš. Tika dots stimulants arī mīļās tautietes iepazīstināt ar Siliņuld(ž?) a tradicionālo latviešu ēdienu diētu.

Šai nometnē iemācījos apgleznot pudeles, lai nav jāskrien uz taras punktu, un dziedāt latgaliski „Rūžņu”, piepalīdzot Gunāram Strodam.

Un vēl viens padoms – nekad nezaudēt cerības! Uz Skrundas nometni tiku pēdējā brīdī. Biju rezervistos, un man par svētību vieta atbrīvojās. Galvenais ir turēt čemodānus sapakotus.

Iz nometnes avīzes redakcijas ikdienas – Skrundā katru vakaru notika „avīžknipelēšana”, t.i., ar rokām tika sasprausts katrs eksemplārs!

2003. gadā 3 x 3 nometnē Apguldē ierados lielīgi netautiskā sarkanā kleitā, kurā ielīst diez vai kādreiz varēšu, bet zēl mest laukā. Nometnes vadītāja Dzintra Zvejniece ilgi nav satikta, bet Imants Dreiblatš šad tad iebrāžas ar savu ģitāri nometņu noslēguma vakaros. Vissiltākās atmiņas ir par placīti zem ābeles, kur Sandra Vorkale mums mācīja doņu pīšanu: divi pa apakšu, vienam pa augšu, apmīļo un uz vidu sakrusto. Kur tik es nevažājos visu nometnes laiku, lai nopītu vajadzīgā garuma (15m!) doņu bizi! Kā no rīta vēlos, tā vēl nīkšanā pinu.

Pirmo reizi biju Pokaiņos. Zīmīgi, ka nometnes moto bija „Akmens un dzīvība”. Pārskatot nometņu mapī, atradu izkaltētu papardīti un ugunspuķi no akmeņainā meža, tās maz bija zaudējušas krāsas. Ja bez ūdens nav dzīvības, tad vēl mēs ciemojāmies pie rīkstnieka. Biju lepna, ka ievas zaru rīkste kustējās manās un vēl viena zēna rokās. Bet šo dabas jušanu ir vēl jāattīsta, lai atrastu un saprastu īstās ūdens āderes. Apguldes nometne bija pie ezera, tāpēc piedalījies gleznošanas ievirzē. Laikam jau nedaudz izdevās, ja viens ārzemju latvietis par visu vari gribēja akvareli atpirkt. Bet mēs Apguldei sarūpējām dāvanu – apgleznojām autobusu pieturu.

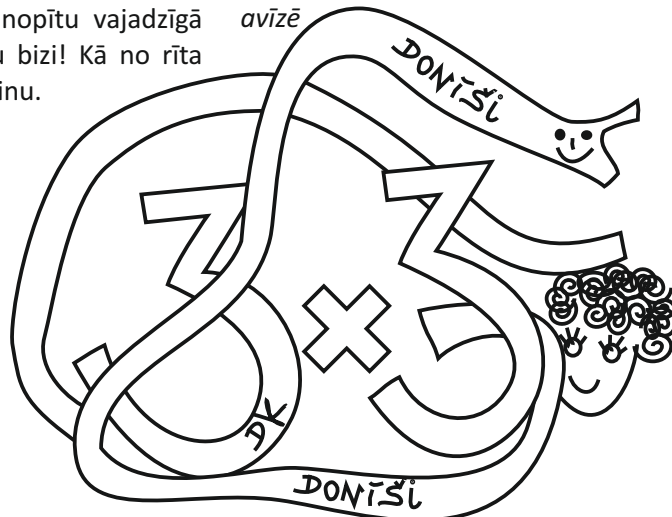
Agrita Krieviņa, svinot savu 10. nometni, uzzīmēja nometņu karti un logo kā dāvanu. Katru gadu tā tiek papildināta ar jaunām nometņu vietām. Apguldes nometnē tika iedibināta jauna tradīcija – cik ilgi varēs dejot, pēc tā var noteikt dienu. Piemēram, pirmdien līdz plkst.1.00 naktī, otrdien līdz plkst. 2.00 utt.

Viss beidzās ar vakaru pie ezera. Ar ieviržu atskaites vakaru. Dega lāpas ezerā un krastā un turpinājās pēdējā nometnes nīkšana līdz rītam.

Piekrītu 3x3nieku atziņām, ka atmiņas par nometnēm ir mūsu bagātība, tāpat kā tajās sastaptie cilvēki.

„Tas, ko nākas gaidīt, atmiņā paliek labāk, nekā tas, kas laižas garām.” (Seneka)

Turpinājums nākamajā nometnes avīzē

SILIŅŠ TRĪS PAKALNOS

Labas dienas, labi ļaudis!

Saka, ka, ja velnam iedodot mazo pirkstiņu, viņš paņemot visu roku. Par velnu es neko nemāku teikt, bet par Kļanskas māmiņu gan. Viņa dara tāpat. Šodien visi raksti „Pakalnu Taurētājam” bija jānodod līdz plkst.11 no RĪTA!!!

NU sakiet man, cik daudz mulķību var sarakstīt tik īsā laika sprīdī?

„Taurētāja” redakcija ir iespiesta garderobē. Telpa tik maza, ka pat žurkai būtu grūti apgriezties, nenodauzot asti. Un ja tajā ir vēl divi galdi, četri krēsli un trīs datori un 144 „Vishy” ūdens pudeles, kungs, stāvi man klātu. Kopējamā mašīna ir otrā istabā un neparāda lielu entuziasmu. Čīkst.

*

Kļūdu labojums. Kleopatra netēloja suni Smiltē, bet Skrundā. Errare humanum est.

Es dzīvoju Kalna ligzdā, pirmā stāva 23. istabā. Tas ir divvietīgs numuriņš. Interesentēm lūdzu klausēt.

Rucavā es dzīvoju viesu namā „Santa”, apmēram 1,5 kilometri no ēdnīcas un citām nodarbību vietām. Kad es sūdzējos par lielo attālumu, saņēmu padomu, ka distance būtu mazāka, ja es soļotu mazliet ātrāk.

*

Pie manis inspekcijā bija atbraukusi sievas māsa, kura bija jāved pusdienās, lai nodrošinātu labu reportu manai sievai.

Šādi novirzītam man bija laiks iemest aci tikai pāris ievirzēs. Biju pie Ventiņa. Es nedomāju, ka Latvijā katra tāda „zāļu sieva”. Sava zināšana jau ir arī citiem herbaristiem, bet viņiem trūkst Ventiņa humora. Unikāls sievišķis!

Tālāk pie senās latviešu maizes

cepējiem. Tas man bija kaut kas vēl neredzēts. Koka nūjiņas galu apsmērē ar baltmaizes mīklu un tad cep uz oglēm tā kā desu. Maize ļoti garšīga, sevišķi ar ievārījumu.

*

Es nodomājis sarīkot otro generālmēģinājumu (pirmais bija Rucavā) savam atvadu koncertam Carnikavā, sestdien, 9. augustā.

Brīdinājums: tie, kuri mani ir dzirdējuši Rucavā un citās nometnēs, uz šo sarīkojumu nenākt. Es stāstīšu humorīgus notikumus no savas bērnības, par mīlestības motīvu mūsu tautas dziesmās un dziedāšanu senos laikos un tagad. Tas viss. Jāskrien uz redakciju. Oi, pavisam aizmirsu sarīkojums „Atskatīties, pasmaidīt” būs trešdien ne agrāk par plkst. 23

Uldis Siliņš

ABI DIVI TRĪS PAKALNOS

Man tiešām prieks, ka mēs abi divi (Kleopatra un Uldis Siliņš) otrreiz esam satikušies Smiltēnes trīs pakalnos. Viegli jau nav pa tiem kāpelēt. Bet ko nepārvarēsi, lai ieraudzītu 3x3 antīko mēbeli starp nīkšanas soliem un ieskatīties vecajam nīcējam acīs. Liels bija pārsteigums, kad zem galda tika atrasta nezināmas personas instrukcija par skatīšanos acīs, lai noteiktu dzimumu. Pat Uldim mute bija ciet no tāda pēkšņa vakara pagrieziena. Viņš gan centās ieturēt pauzi un dziļdomīgi ielūkoties manās acīs, lai es nemanītu, kā šaubīgā lapele pazuda Siliņa bikšu kabatā. Uzmanieties, nevar zināt, kurā brīdī tālāk izlasītais tiks pārbaudīts uz nometniecēm/nometniekiem!?

Man tiešām žēl, ka vecais Siliņš nevar un nevar atturēties no komentāriem par mana favorīta Senekas citātiem, tā aptumšojot mūsu atkalredzēšanās

prieku. Viņš jau nav vainīgs, ka pēc tik daudzām 3x3 nometnēm Siliņam joprojām sagādā grūtības nosēsties pareizajā vietā pareizajā laikā ar pareiziem cilvēkiem. Un ne ar vārdu nemin, ka vakardienas nīkšanā beidzot sēdēja blakus cilvēkam, kas padarīja viņu labāku jau otrā nometnes rītā. Un kāpēc nav vērts pieminēt manās acīs tik jauku pāri kā Kirmuškas? Vai tad nometnes vadība riskētu lūgt viņus katru vakaru runāties ar bērniem mūsu nākotni un pieaugušajiem Vakara pasaciņā? Bet pirmajā reizē piedosim cienījamam veterānam Siliņam, jo viņš vēl nezina, ko runā pēc pārbrauciena no ķenguru zemes un daudzveidīgās Latvijas kultūrvides, ja jau var sajaukt viņa akceptēto manu benefices vietu, laiku un norisi. Vārdiņš man misējās pavisam citā lomā, kur uz skatuves neviens suns netika izlaists, bet tikai

Janīna. Un kam gan labāk zināt, kādas sekas var būt pēc nepareizas (lasīt – nepatiesas) informācijas. Es to arī rakstu ne jau zākāšanas, bet tikai informācijas nolūkos, mīļo Uldi! Un neskaties uz Manfrediņa pusi, Tu mums esi vienīgais!

Tava Kleopatra

Atvainojos redakcijas vietā, ka noticis misēklis – man ar to matemātiku tā pašvakāk – mūsu godātais Manfreds, pēc paša vārdiem, ir dzimis 1925. gadā, tā ka rēķiniet paši.

Un vēl Kleopatras paskaidrojums cienījamai nometnes publikai un Gundegai – man nav nekādu iedomu draudziņu, jo Rozītes vakar iemācīja uzmeistarot īstu ceļojuma draudziņu, ko var nēsāt līdzī, kad skumīgāka sirds un prāts. Atļaušu draudziņu izstādīt noslēguma vakarā, iepriekš gan izdarot rituālu pret skaudīgu aci.

Paldies:

LATVIJAS REPUBLIKAS
KULTŪRAS MINISTRIJA

KULTURA.LV

«Pakalnu Taurētāja» redakcija:

Daiga Kļanska (redaktore), Ieva Kalniņa, Gundega Drava, Daina Kuple, Uldis Siliņš (žurnālisti),

Inga Savicka (maketētāja), Baiba Krūmiņa (fotogrāfe).

Redakcijas adrese: blakus Info centram; tālr. Nr. 29 808 301